

„Вдигни
котва сме-
ло напред...
по сърцето
на Бога... из-
дебрите на
Родопите...“

Какво искам да кажа ли? Това изречение е съставено от насловите на летните лагери, организирани от Младежкия отдел на нашата църква. От края на юни до края на юли те събраха из планините деца и младежи от 7 до над 20-годишна възраст. Някои откликнаха на този призив - или на част от него - през лятото.

Разглеждам почти стотината снимки от лагерите (е, все пак почувствах и лично част от емоцията) и

си мисля - как да опиша сериозно неща, които изглеждаха толкова несериозни: Венци Панайотов, директорът на теологичния колеж, съвсем прилежно в ролята си на популярно лице от екрана. Или новаторът в богослужбните форми Иван Мирчев - не мога да го разпозная под маската, която си е наложил... Но има ли нещо сериозно зад нея - като за нашия сериозен вестник? Може би да все пак; точно седем неща - по библейскому.

Качеството сериозно се е вдигнало.

Вече не мислим за летния църковен лагер като за нещо, което ще ни отнеме от времето за морето; като за нещо, което ще стане причина да си спомняме с носталгия за пропуската след края на лятото. Не.

Младежкия отдел специално подготвя лагери за различните възрасти, а, смея да кажа, и в служба на различни интереси. Какво друго е едноседмичният поход из дебрите на Родопите за тези, които не ги свърта на едно място?

Водачите ни са обучени, вече са натрупали опит, знаят какво точно да направят и как то ще се хареса.

Ръководителите работят сериозно.

Вече не е само предизвикателство да организираш такъв лагер, но и чест да те включат в екипа. Организаторите са се сработили, планират, провеждат и оценяват резултатите заедно. Връзките в екипите са не само служебни, но и приятелски. Въпреки това трудът по подготовката и провеждането на всеки

лагер е огромен. Те работят сериозно и, колкото повече помощници има - толкова по-добре би било.

Лагерниците се веселят сериозно.

Може би формулировката тук е объркваща. Искам да кажа, че се веселят много, и от сърце. На лагера можете да си

позволите неща, които разрешават само на лятна занималня в частно училище, но... и там едва ли се стига чак до това: „След обяда имаше обявена водна война - пише Влади в адвентния сайт „Усмивка“. - Всичко живо, което ми беше по поляната, биваше удадено с шишета и кофе. По едно време Венци и Мирчев се опитаха да ни нападнат с вода под налягане от маркуч, но бързо бяха обезвредени и наказани за тази им дързост. Войната загубя и премина в кална идилия, шоу отива къде!“

По-кротки са били на лагера за изследователи. „В четвъртък вечерта всеки град трябваше да представи държава по свой избор, така че да покаже най-хубавите й страни. За всички беше голямо вълнение. Жалкото беше, че, докато изчакахме реда си „зад кулисите“, не успяхме да

да поправим и сложим на място всички изпадали метални табелки и маркировки. Активно участие взеха Любчо, Ники и Влади, които, въоръжени с клещи, чук, пирони и тел, възобновиха туристическата маркировка от хижа „Перелик“ до хижа „Ледницата“ - разказва Влади за похода в Родопите.

Духовният ефект е сериозен.

Мога да твърдя това с увереност, защото го споделят участниците в лагерите.

„По време на лагера всеки един от нас успя да усети Божието присъствие до себе си и да почувства, че наистина е човек по сърцето на Бога.“ (Нина, 15 г., София)

„Прекарахме една незабравима седмица, която мина като един миг, и този миг остави дълбока резка в нашия живот, защото успяхме да се доближим един до друг, да се почувстваме по-близки.“

Но най-важното е, че нашият най-добър приятел Исус беше с нас. Той ни пази и ни се разкри по уникален начин тук, в дебрите на Родопите!“ (Влади)

Виждам го и по собственото си дете. То посети лагера за приключенци. Признавам си,

че седмицата направи много по отношение на пропуснатото от мен през цялата година по духовните въпроси.

В лагерите животът протича в определен отрязък от време и утринните бдениния, богослуженията, библейските задачи и игри са подчинени на цялостната идея, която се преследва.

Продължава на стр.7

Променящият се свят

Продължава от стр.3

2. Библията казва това, което всеки читател вижда в нея.

И ние ще бъдем свидетели на реални опити библейските стандарти да се пренапишат в полза на разкрепостяването... Това е, което наричаме възлизане на света в църквата. Тенденцията е всичко да бъде позволено и пак да си бъдем църква.

3. Най-голямата опасност обаче ще се състои в това, да отхвърлим адвентната си изключителност!

Ние сме предсказаната църква. Ние сме Божият остатък на последното време, изпълнение на Откровение 10 гл., а не една от многото деноминации. Но вече нашите деца узраснаха в различна църква от онази, в която сами сме узраснали. Те не винаги са готови да заявят конкретната си принадлежност. Приемат само някои от възгледите ни. Съмняват се несъзнателно в много неща. И това е реален

проблем, нали?

II. Исус и кръстът за нас имат уникално значение.

„Исус му казва: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не дохожда при Отца освен чрез Мене.“ (Йоан 14:6)

Постмодернистичното разбиране е: това е много ограничаващо и дискриминиращо... Път - да, но „пътят“, това не е толерантно! И Мохамед е път, и Буда...

Същевременно лесно е да направиш курс по йога, по медитация, по будизъм. На всяко обществено място.

Няма проблеми. Но за една законно регистрирана протестантска християнска църква това е трудно. Да говориш за Библията... читалища и други обществени организации не позволяват. И това става в една традиционна християнска страна.

III. Мисията на църквата.

„Идете, прочее, научете всичките народи и

кръствайте ги в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал.“ (Мат. 28:19, 20)

Постмодернистичното разбиране е: това е една нетолерантна мисия. Тя е обидна, защото всяко евангелизиране изразява идеята, че християнската вяра е по-добра или по-вярна от другите идеи и религии. Тук има някаква логика. Наистина смятаме, че другите възгледи и възгледите, а не хората! ООН забрани да се провежда евангелизация при индианците от Бразилия и Гватемала, защото индианската племенна религия също е сребна и ценна и трябва да бъде запазена в автентичен вид.

И днес ние провеждаме евангелизации, харчим купичка пари за наемане на зала, за реклама, учебни материали, Библии за подаряване. Но тези евангелизации пропагат, защото хората не искат да

бъдат поучавани. Те са доволни от сегашното си духовно положение и не са съгласни, че адвентизмът е нещо по-добро от суверено-битовия атеизъм или традиционната религия. Даже американските евангелизатори не са вече интересни.

Постмодерният български човек казва: „Ааа, пастор Джон е дошъл чак от Америка да ме зарибява. Аз си имам други проблеми, не ми е до религия...“

Често чувани твърдения:

Никой няма право да ми казва кое е правилно и кое не е! Имам право да правя каквото си искам, стига да не наранявам другите. Щом го чувстваш, как може да не е вярно?

Съвременните хора днес отхвърлят побечето от нашите адвентни ценности. И ние не знаем колко сме се отдалечили даже от света на своите узраснали в църквата деца. Млада гама казва: „Аз съм по принцип против абортите, но, ако ми се наложи,

ще направя аборт!“

Животът без брак е нещо нормално за постмодерното общество.

Но, ако няма истина, която си струва да защитаваме, няма и място за убеждения!

И виждаме как хората губят убежденията си. Никой не поддържа своята партия, избраният народен представител отива в друга политическа група, понеже с нещо не е съгласен, но не си подава оставката. Така е даже и в църквата. А ако някой с нещо не е съгласен, начинът да се разграничи е като си „подаде оставката“ и напусне.

Неца като лицемерие, цинизъм, прегателство в някои случаи не правят впечатление на никого.

Застанахте ли вече нацрек? По-сигурни ли се чувствате? Разбира се, че не! Но аз не се опитвам да ви направя параноици. Идеята ми е само една. Да научим себе си и децата си как да бъдем по-трудни мишени!

Господ Исус ни заглежда

ва да разпознаваме времето, в което живеем.

Аз не съм съгласен с побечето от постулатите на постмодернизма, но не мога нищо да го отменя, нищо да го забраня. Тогава? Дали тези деструктивни доктрини не се просмукват и в нашите църкви?

И как в един променящ се свят да запази непроменена своята вяра?

Сигурен съм, че провокирах във вас много въпроси и въпроси. Те са, нека си призная, и мои въпроси. В края само мога да спомена изказването на Съорен Куркезор - мисъл, която поражда у мен желание за борба: „В момента, в който Христовото царство склочи мир със света, настъпва краят на християнството.“ Е, ние и като църква, и на персонално ниво, нямаме намерение да развяваме бяло знаме, а сяма да се предаваме, а с Божията помощ ще продължим да служим на Исус Христос, въпреки всички предизвикателства на времето.

Следва